

Митрополит Јоаникије освештао звона и крстове за Храм Светог Саве у Подгорици: Ово је велика радост и благослов

У радосном и торжественном духу Недјеље православља, када Црква Христова прославља побједу праве вјере над иконоборачком јереси и свечано исповиједа истину Оваплоћења Сина Божијег, на Старом аеродрому у Подгорици свечано су освештана звона и крстови за Цркву Светог Саве, у оквиру комплекса Православне гимназије „Свети Сава“.

Свечани чин освећења извршио је Његово високопреосвештенство Архиепископ цетињски Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије уз саслужење протојереја-ставрофора Гојка Перовића, архијерејског намјесника подгоричко-колашинског, протојереја-ставрофора Милете Кљајевића, протојереја-ставрофора Слободана Зековића, старјешине Саборног храма Светог Јована Владимира у Бару, као и протојереја Мирчете Шљиванчанина, старјешине Цркве Светог Ђорђа под Горицом.

Сабранима се обратио Митрополит Јоаникије који је истакао да када се год сабирамо у име Божије, тада се сабирамо на дјело Господње те да нам је дао

Бог да се на овоме освештаноме мјесту, поред Православне гимназије Светога Саве у Подгорици, подиже храм Светоме Сави, првом архиепископу српском: „Ово је дан радости, свечани велики дан и због самога празника, а посебно због овога данашњега чина, јер смо благодаћу Божијом сабрани да освештамо данас ове свете крстове и ова звона, да брује овдје сваке свете службе, да сазивају народ на молитву.“

Господин Ристо Дрекаловић, ктитор Храма Светога Саве, у свом кратком слову се осврнуо на симболику крста и казао да се 2.000 година руше крстови, али да се они поново подижу, као и овај данас овдје: „И даће Бог оно што је најважније – да ова црква буде пуна богоугодног народа, јер већ имамо доброг свештеника на челу ове Цркве.“

Пред више стотина сабраних вјерника, међу којима је било много дјеце и ученика, звона су освештана да својим звуком призивају на молитву и сабрање, а крстови да као знамење побједе Христове над смрћу засијају над храмом који убрзано добија своје коначно обличје. У динамици радова који теку са изузетном посвећеношћу и ревношћу, овај чин представља не само градитељски, већ и дубоко саборни догађај – печат заједничког труда, вјере и наде.

Тако је у Недељу православља, у знаку побједе истине, нови Храм Светога Саве добио своја звона и крстове – да буду свједочанство живе Цркве и саборне радости народа Божијег у срцу Подгорице.

Бесједа Његовог високопреосвештенства Архиепископа цетињског Митрополита црногорско-приморског г. Јоаникија

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Часни оци свештеници, господине ктиторе овога светог храма, драга браћо и сестре, драга дјецо.

Када се год сабирамо у име Божије, као што смо се данас овдје сабрали послје Свете литургије у име Христово, тада се сабирамо, заједно са нама и Свети анђели Божији, на дјело Господње. Ево, дао је Бог да се на овоме освештаноме мјесту подиже храм Светоме оцу нашем Сави, првом архиепископу српском, поред Православне гимназије Светога Саве у Подгорици.

Знамо из наше историје, нарочито од 19. вијека, када су почеле прве школе да се подижу, да су увијек подизане негдје у близини цркве и то обично на

црквеном имању, да би дјеца која иду у школу посјећивала и храм, да би учећи се наукама у школи, истовремено се учила и Светоме јеванђељу. Да би на такав начин, учећи и молећи се Богу, ишли путем Светих апостола и Светих равноапостола Кирила и Методија и Светога оца нашега Саве, првог архиепископа српског, који јесте био велики молитвеник, велики аскета, подвижник, али се цјелога вијека и бавио књигом, и уложио све своје снаге да просвети и унаприједи и украси и своју државу и свој народ, да га духовно и културно и у сваком другом погледу уздигне и просвети.

Ишли смо ми и неким другим путевима у 20. вијеку, али ево у 21. вијеку видјели смо да тај образац јединства, блискости, међусобног прожимања Цркве и школе, просвете и Јеванђеља које просвећује свјетлошћу Божијом свакога човјека који долази на свијет, да је тај образац дат од Бога. И да другог темеља не може поставити нико осим онога који је већ постављен, а то је сами Господ наш Исус Христос, који је извор свакога знања и сваке мудрости и свакога добра. Па се тој науци враћамо и учимо следећући не само Светога Саву, него и све друге највеће личности из рода нашега: и Светога Петра Цетињскога, и Светога Василија Острошкога, и Светога Петра II Ловћенског Тајновидца, и Светога владiku Николаја, и оца Јустина, и Светога Симеона Дајабског и нашега блаженопочившега Митрополита Амфилохија.

Драга браћо и сестре, ово је велика радост. Ево, подигнута је ова црква и она ће се ускоро довршити, а Православна гимназија, надамо се, за једно мјесец или мало више биће спремна за усељење, и да наша деца, која су у доста тјескобним условима учила до сада и показала изванредне резултате из те тјескобе, јер нису имала довољно простора, сада када добију овако модерну и лијепу и пространу и свијетлу школу, надам се да ће показати још веће резултате и још бољи успијех.

Захваљујемо Богу који је извор свакога добра и молимо се Светоме Сави, као што нас је до сада духовно руководио, да нас и убудуће духовно руководи и приводи Христу Господу и да нас заступа пред престолом Божијим, да ово дјело довршимо.

Дао је Бог и нашега великога ктитора, господина Риста Дрекаловића, нашега брата у Христу, који јесте способан да направи велике послове и да запосли пуно људи, да стекне и заради и да другима омогући да зараде и да издржавају своје породице, али не само то – њему је Бог дао у његовом срцу велику љубав према Цркви. Свуда је помагао и раније и знамо да на многим мјестима није хтио да се то зна, нити да се види, а Бог наравно све види, па је одлучио да подигне овај храм и много је помогао око изградње ове школе, и

он и његов син Никола. И нека Свети Николај, њихова крсна слава, буде им на помоћи. Нека Господ дарује здравље и срећу и напредак и њему и његовој породици и његовоме потомству, за ову велику љубав коју је показао према својој Цркви.

И нека ово наше заједничко дјело буде на срећу свима вама, а нарочито онима који ће се учити и који ће учити дјецу овдје у овој школи. Нека ово буде благослов и граду Подгорици и Црној Гори и цјелом нашем напаћеном народу.

Ево, ово је дан радости, свечани велики дан и због самога празника, а посебно због овога данашњега чина, јер смо благодаћу Божијом сабрани да освештамо данас ове свете крстове који ће се касније подићи – треба доста знања и умјећа да се то све лијепо уради – и ова звона да брује овдје сваке свете службе, да сазивају народ на молитву. Да одгони њихов освештани звук све непријатеље који се крију у ваздуху и све замке демонске да раскидају и да далеко одгоне силом Часнога крста Христовога.

Свима нека буде на здравље. Благодаримо нашем честитоме ктитору, свима вама на љубави. Благодаримо посебно нашем оцу Далибору, који је заиста поднио овдје велику жртву, јер овакве грађевине као што је храм Божији и као што је Православна гимназија, школа у којој ће се наша деца учити свим световним наукама, али и Јеванђељу Божијем, не могу да се подигну и да се лијепо осмисле без присуства и без жртве некога од свештеника. Па смо ми нашега оца Далибора, који је вриједан и мудар, и трпељив свештеник, одредили да прати изградњу овога светог храма, па он, чини ми се, толико је већ искуства стекао да би још мало, уз помоћ једнога доброга инжењера, могао бити и главни надзорни орган.

Свима на здравље, на срећу и на радост. Амин, Боже! Да се убрзо освешта овај храм и да се ова школа испуни дјецом и да у њој буде добра настава и да наша дјеца која ће се учити у овој школи буду добри хришћани и да постижу највеће резултате у науци, да донесу радост и својим родитељима и својој Цркви и својој отаџбини.

Амин, Боже, дај нам многа и блага љета!

Обраћање ктитора г. Риста Дрекаловића

Прије 2.000 година Бог сиђе на земљу и каза народу ријечи Божије. А они који нису хтјели да чују ријечи Божије, разапеше га на крст мислећи да ће на тај начин уништити ријеч Божију – сатрти са тим крстом, као симболом смрти, ове ријечи.

Интересантно је да, чудом Божијем, стварно интересно да последице тога крст постане симбол и водиља људима куда да иду и како да траже Божији пут. Сада се нађоше у чуду они који су на почетку мислили да ће овај крст, као симбол смрти, уништити хришћанство, а он одједном постаде симбол живота. Е сад, како сада да раде? Прво су га подигли као симбол смрти, а сад одједном на муци су се нашли, треба да га руше јер је постао симбол живота.

Ето тако 2.000 година руше крстове, али хвала Богу крстови се поново подижу, као и овај данас овдје, даће Бог, на овој цркви. И даће Бог оно што је најважније – да ова црква буде пуна богоугодног народа, јер већ имамо доброг свештеника на челу ове Цркве.

Хвала!

Борис Мусић/Весна Девић

Фото: Борис Мусић

mitropolija.com